NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER
prednesené 22. mája 2008 [1]

I — Úvod

1. Umelci často používajú pseudonymy, a preto môže verejnosť len ťažko zistiť, či jej obľúbené hviezdy zo sveta filmu, divadla, výtvarného umenia alebo hudby používajú svoje pravé meno, alebo či svoju totožnosť skrývajú pod nejakou prezývkou. Je len veľmi málo umelcov, ktorí dosiahnu rovnakú popularitu pod ich nepravým, ako aj skutočným menom (v prvej chvíli mi napadá iba Marilyn Monroe/Norma Jeane Baker).

2. Preto by asi spevák, o ktorého ide v prejednávanej veci, získal popularitu len v menšom okruhu osôb, keby používal svoje pravé meno: Šabtai Zisel ben Abraham, keďže je pôvodom z Odesy. [2] Trúfam si povedať, že ani preklad jeho mena do niektorého z európskych jazykov (Robert Allen Zimmerman) by mu nepriniesol väčší úspech. Naopak, jeho umelecké meno je dobre známe mnohým generáciám milovníkov hudby: Bob Dylan. [3]

3. Podobne ako v prípade Phila Collinsa [4] a Cliffa Richarda [5] je dielo tohto speváka, obdivovateľa básnika z Walesu Dylana Thomasa (1914 - 1953), [6] ktorého krstné meno použil ako svoje priezvisko, obľúbeným predmetom nahrávok, ktoré vynášajú obrovské zisky, a preto dochádza k ich neoprávnenému rozmnožovaniu.

1 — Jazyk prednesu: španielčina.

2 — Tieto biografické údaje sa nachádzajú v diele SATUÉ, F. J., *¡Más madera! Una historia del Rock*. Ed. Belacqva, Barcelone 2004, s. 397 a nasl.

3 — Zdá sa, že v poslednom čase má jeho týždenný rozhlasový program „Theme time radio hour", vysielaný na XM Satellite Radio, veľa poslucháčov (pozri El País, utorok 25. marca 2008, s. 48). Okrem toho jeho životný príbeh bol predmetom filmového diela *I'm Not There* (2007), ktoré je poctou režiséra T. Haynesa tomuto hudobníkovi.

4 — Hráč na bicie a spevák pop-rockovej hudobnej skupiny „Genesis", neskôr sólový spevák, bol podnetom, ktorý viedol k vydaniu rozsudku z 20. októbra 1993, Phil Collins a i. (C-92/92 a C-326/92, Zb. s. I-5145).

5 — Jeho pravé meno je Harry Rodger Webb, niekdajší líder skupiny „Shadows" (http://www.cliffrichard.org).

6 — Nevie sa, či obdivuje len poéziu, alebo aj životný štýl tohto básnika, ktorý sa sám nazval „najväčším opilcom na svete" a nenapraviteľným bohémom, prinajmenšom v mladosti, ako možno vidieť v jeho diele *Retrato del artista cachorro* (v pôvodnom jazyku: *Portrait of the artist as a young dog*), do španielčiny preložil Juan Ángel Cotta. Ed. Seix Barral, Barcelone 1985, s. 99, kde píše: „Mladý pán Thomas bol práve bez práce, ale predpokladalo sa, že čoskoro odcestuje do Londýna, aby sa pokúsil urobiť kariéru v Chelsea ako novinár; nemal ani cent a dúfal, že sa nejako uživí vďaka ženám." Pozn.: voľný preklad.

4. Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) predložil Súdnemu dvoru tri prejudiciálne otázky týkajúce sa niektorých zvukových záznamov obsahujúcich hudobné tituly tohto skutočného rokového idolu, ktoré boli nahrané začiatkom šesťdesiatych rokov a ktorých ochrana v Nemecku je predmetom sporu pred týmto súdom, ktorý má zásadnú pochybnosť, či týmto zvukovým záznamom možno priznať ochranu podľa práva Spoločenstva, lebo z hľadiska vnútroštátneho práva je táto ochrana vylúčená.

5. Význam tejto otázky nie je z ekonomického hľadiska zanedbateľný, pretože od odpovede na ňu bude závisieť to, či mnohé diela spred roka 1966, teda z obdobia pred nadobudnutím účinnosti nemeckého zákona o ochrane autorského práva a súvisiacich práv, zostanú verejne prístupné, a teda ich možno voľne používať, alebo či sa naopak budú považovať za chránené týmito právami s tým, že ich použitie bude podliehať vôli majiteľov týchto práv.

II — Právny rámec

A — *Právna úprava Spoločenstva*

6. Aproximácia právnych predpisov členských štátov v oblasti duševného vlastníctva sa uskutočnila predovšetkým prostredníctvom smernice 93/98/EHS, [7] ktorá bola neskôr zmenená a doplnená [8] a potom zrušená smernicou 2006/116/ES, [9] ktorá je kodifikovaným znením predchádzajúcich smerníc.

7. Článok 3 ods. 2 smernice 2006/116 s názvom „Trvanie súvisiacich práv“ stanovuje:

„Práva výrobcov zvukových záznamov skončia 50 rokov po zhotovení záznamu. …

Avšak tento odsek nemá účinok obnovenia ochrany práv výrobcov zvukových záznamov, ktoré kvôli uplynutiu lehoty ochrany poskytnutej podľa článku 3 ods. 2 smernice 93/98/EHS v znení predtým, než bola zmenená a doplnená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES, už dňa 22. decembra 2002 neboli chránené.“

7 — Smernica Rady z 29. októbra 1993 o zosúladení lehoty ochrany autorského práva a niektorých príbuzných práv (Ú. v. ES L 290, s. 9; Mim. vyd. 17/001, s. 141).

8 — Najmä smernicou 2001/29/ES Európskeho parlamentu a Rady z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230).

9 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 12. decembra 2006 o lehote ochrany autorského práva a niektorých súvisiacich práv (Ú. v. EÚ L 372, s. 12).

8. Článok 7 smernice 2006/116 s názvom „Ochrana vo vzťahu k tretím krajinám“ v prvých dvoch odsekoch stanovuje:

„1. Ak je krajina pôvodu diela v zmysle Bernského dohovoru[10] treťou krajinou a autor diela nie je štátnym príslušníkom žiadnej krajiny Spoločenstva, uplynie lehota ochrany poskytovaná členskými štátmi v deň uplynutia lehoty priznanej v krajine pôvodu diela, ktorá však nemôže byť dlhšia, ako je lehota ustanovená v článku 1.

2. Lehota ochrany ustanovená v článku 3 sa uplatňuje v prípade majiteľov práv, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi žiadnej krajiny Spoločenstva, pod podmienkou, že členské štáty im ochranu poskytujú. Bez toho, aby boli dotknuté medzinárodné záväzky členských štátov však lehota ochrany priznávaná členskými štátmi uplynie najneskôr v deň uplynutia lehoty ochrany priznanej v [tretej — *neoficiálny preklad*] krajine, ktorej je majiteľ práv štátnym príslušníkom a nemôže byť dlhšia, ako je lehota ustanovená v článku 3.

…“.

9. Článok 10 ods. 1, 2 a 3, nazvaný „Prechodné ustanovenia“, stanovuje:

„1. Ak lehota ochrany, ktorá je dlhšia ako zodpovedajúca lehota ustanovená v tejto smernici, už začala plynúť v členskom štáte k 1. júlu 1995, nespôsobí táto smernica skrátenie lehoty ochrany v tomto štáte.

2. Lehoty ochrany ustanovené touto smernicou sa vzťahujú na všetky diela a predmety ochrany, ktoré boli v deň uvedený v odseku 1 chránené najmenej v jednom členskom štáte podľa vnútroštátnych ustanovení o autorskom práve alebo súvisiacich právach alebo ktoré k tomuto dňu spĺňajú podmienky ochrany podľa smernice [Rady 92/100/EHS z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva].

3. Táto smernica sa nedotýka žiadnych aktov využitia uskutočnených predo dňom uvedeným v odseku 1. Členské štáty prijmú potrebné ustanovenia osobitne na ochranu práv nadobudnutých tretími osobami.“

10 — Bernský dohovor o ochrane literárnych a umeleckých diel (revidovaný v Paríži 24. júla 1971), doplnený 28. septembra 1979 (možnosť nahliadnutia na webovej stránke http://www.wipo.int/treaties/fr/ip/berne/index.html).

B — *Právne predpisy medzinárodného práva*

10. Pod záštitou Svetovej organizácie duševného vlastníctva (WIPO) boli uzavreté tri medzinárodné dohovory, ktoré sa osobitne týkajú zabezpečenia práv výrobcov zvukových záznamov, známe ako „Rímsky dohovor", [11] „Ženevský dohovor o zvukových záznamoch" [12] a „WPPT". [13] Táto posledná uvedená zmluva bola schválená Európskym spoločenstvom rozhodnutím 2000/278/ES, [14] pokiaľ ide o záležitosti patriace do jeho kompetencie.

11. Možno usúdiť, že pokiaľ ide o lehotu ochrany práv výrobcov zvukových záznamov, smeruje sa k tomu, aby bola predlžovaná, pretože kým Rímsky dohovor [15] a Ženevský dohovor o zvukových záznamoch [16] dobu trvania ochrany stanovovali najmenej na 20 rokov, WPPT túto minimálnu hranicu posunul na 50 rokov. [17]

12. S cieľom čiastočnej harmonizácie práv duševného vlastníctva z dôvodu ich prípadného vplyvu na medzinárodný obchod obsahuje dohoda TRIPS [18] rad pojmov uplatniteľných na rozličné druhy duševného vlastníctva. V nasledujúcich bodoch týchto návrhov preskúmam ustanovenia, ktoré majú vplyv na problematiku týkajúcu sa zvukových nahrávok a ktoré sú na účely rozhodnutia vo veci samej relevantné.

13. Preto si spomedzi všeobecných ustanovení uvedeného dohovoru zasluhuje osobitnú zmienku článok 3, ktorý stanovuje zásadu národného zaobchádzania:

„1.Národné zaobchádzanie

1. Každý člen poskytne občanom ostatných členov rovnako výhodné zaobchádzanie, ako poskytuje svojim občanom, týkajúce sa ochrany duševného vlastníctva, s výnimkami už poskytnutými v Parížskom dohovore (1967), Bernskom dohovore (1971), Rímskom dohovore alebo Zmluve o duševnom vlastníctve vo vzťahu k integro-

11 — Dohovor o ochrane výkonných umelcov, výrobcov fonogramov a vysielacích organizácií z 26. októbra 1961.

12 — Dohovor o ochrane výrobcov zvukových záznamov proti nedovolenému rozmnožovaniu ich zvukových záznamov z 29. októbra 1971.

13 — Zmluva WIPO o umeleckých výkonoch a zvukových záznamoch, prijatá v Ženeve 20. decembra 1996. Všetky dohovory sú prístupné na webovej stránke http://www.wipo.int/treaties/fr/.

14 — Rozhodnutie Rady zo 16. marca 2000 o schválení Zmluvy o autorských právach WIPO a Zmluvy WIPO o výkone a fonogramoch v mene Európskeho spoločenstva (Ú. v. ES L 89, s. 6; Mim. vyd. 11/033, s. 208).

15 — Pozri článok 14 prvý odsek písm. a).

16 — Pozri článok 4.

17 — Pozri článok 17 ods. 2.

18 — Dohoda o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva (ďalej len „dohoda TRIPS"), v prílohe 1C Marakéšskej dohody o založení Svetovej obchodnej organizácie, ktorá bola prijatá v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 94/800/ES z 22. decembra 1994 týkajúcim sa uzavretia dohôd v mene Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o záležitosti v rámci jeho kompetencie, ku ktorým sa dospelo na uruguajskom kole multilaterálnych rokovaní (1986 — 1994), (Ú. v. ES L 336, s 1; Mim. vyd. 11/021, s. 80; dohoda TRIPS je na s. 213).

vaným obvodom. Pokiaľ ide o výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a rozhlasových a televíznych vysielateľov, táto povinnosť sa vzťahuje iba na práva stanovené v tejto dohode.

…“

14. Naproti tomu článok 4 dohody TRIPS potvrdzuje zásadu zaobchádzania podľa doložky najvyšších výhod v tom zmysle, že akákoľvek výhoda, prednosť, výsada alebo úľava, ktorá je priznaná členom v prospech štátnych príslušníkov ľubovoľnej inej krajiny, sa okamžite a bezpodmienečne poskytne štátnym príslušníkom všetkých ostatných členov, pričom ďalej uvádza niekoľko výnimiek z tejto povinnosti, ktoré nie sú pre prejednávanú vec relevantné.

15. Článok 9 ods. 1 dohody TRIPS odkazuje zase na Bernský dohovor a ukladá zmluvným štátom, aby dodržiavali jeho články 1 až 21.

16. Pokiaľ ide o práva výrobcov zvukových nahrávok, článok 14 dohody TRIPS stanovuje:

„1. Výkonní umelci budú mať, pokiaľ ide o záznam z ich vystúpenia na zvukovej nahrávke, možnosť zabrániť konaniam, ak k nim došlo bez ich súhlasu, ako je záznam ich ešte nezaznamenaných vystúpení a rozmnožovanie týchto záznamov.

…

2. Výrobcom zvukových záznamov bude poskytnuté právo povoliť alebo zakázať priame alebo nepriame rozmnožovanie ich zvukových záznamov.

…

5. Ochranná doba bude podľa tejto dohody pre výkonných umelcov a výrobcov zvukových nahrávok trvať najmenej 50 rokov od konca kalendárneho roku, v ktorom bol vyrobený záznam alebo sa vystúpenie uskutočnilo.

…“

C — *Vnútroštátna právna úprava*

17. Duševné vlastníctvo v Nemecku upravuje Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (zákon o autorskom práve a súvisiacich právach) z 9. septembra 1965 (BGBl. 1965, s. 1273; ďalej len „UrhG“). [19] § 137f tohto zákona slúži ako prechodné ustanovenie pri prebratí smernice 93/98/EHS do vnútroštátneho práva; odseky 2 a 3 tohto paragrafu znejú:

„(2) Predpisy tohto zákona v znení platnom od 1. júla 1995 sa použijú aj na diela, ktorých ochrana podľa tohto zákona uplynula pred 1. júlom 1995, avšak v tejto dobe podľa zákona iného členského štátu Európskej únie alebo zmluvného štátu Dohody o Európskom hospodárskom priestore naďalej trvá. Prvá veta platí primerane pre súvisiace práva… výrobcov zvukových záznamov (§ 85),….

(3) Ak sa obnoví podľa odseku 2 ochrana diela v rozsahu platnosti tohto zákona, patria obnovené práva autorovi. Uplatnenie práva, ktoré sa začalo využívať pred 1. júlom 1995 však môže pokračovať v určenom rámci. Za použitie diela od 1. júla 1995 sa musí zaplatiť primeraná odmena. Prvá až tretia veta platí analogicky pre súvisiace práva.“

19 — Zákon, ktorý bol naposledy zmenený a doplnený piatym zákonom o reforme zákona o autorskom práve a súvisiacich právach (Fünften Gesetzes zur Änderung des Urheberrechtsgesetzes) z 10. novembra 2006 (BGBl. 2006 I, s. 2587).

III — Skutkové okolnosti sporu vo veci samej

18. Spoločnosť Falcon Neue Medien Vertrieb GmbH (ďalej len „Falcon“), ktorá je žalovanou vo veci samej a odporkyňou v konaní o opravnom prostriedku, distribuuje dva zvukové záznamy s nahrávkami výkonov umelca Boba Dylana na kompaktnom disku, teda na „CD“, z ktorých prvé má názov „Bob Dylan — Blowin' in the Wind“ a druhé „Bob Dylan — Gates of Eden“.

19. Hudobné tituly nachádzajúce sa na uvedených CD vyšli pôvodne na albumoch „Bob Dylan — Bringing It All Back Home“, „The Times They are A-Changin'“ a „Highway 61 Revisited“.

20. Sony Music Entertainment (Germany) GmbH (ďalej len „Sony“), ktorá je žalobkyňou vo veci samej a účastníčkou konania podávajúcou opravný prostriedok, je nemeckou dcérskou spoločnosťou známej rovnomennej japonskej nadnárodnej spoločnosti; tvrdí, že všetky hudobné tituly nachádzajúce sa na obidvoch týchto albumoch boli v USA vydané

pred 1. januárom 1966, teda v rokoch 1964 a 1965.

21. Žalobkyňa uvádza, že americká spoločnosť, ktorá je výrobcom zvukových záznamov, získala práva na pôvodné zvukové záznamy na albumoch Boba Dylana aj na území Nemecka; tieto práva boli vraj prevedené na Sony, a preto mala žalovaná rozmnožovaním a rozširovaním uvedených CD porušiť jej práva duševného vlastníctva.

22. Z toho dôvodu Sony žiada, aby sa spoločnosti Falcon zakázalo priamo alebo prostredníctvom tretích osôb rozmnožovať a šíriť CD „Bob Dylan — Blowin' in the Wind" a „Bob Dylan — Gates of Eden". Žalobkyňa ďalej žiada, aby sa žalovanej nariadilo predložiť určité informácie a aby jej bola uložená povinnosť nahradiť spoločnosti Sony vzniknutú škodu.

23. Falcon však uvádza, že podľa nemeckého právneho poriadku nie sú chránené nijaké práva výrobcu zvukových záznamov Boba Dylana nahraných pred 1. januárom 1966.

24. Landgericht Rostock (Krajinský súd v Rostocku), ktorý rozhodoval v prvom stupni, sa nepriklonil k tvrdeniam spoločnosti Sony a žalobu zamietol.

25. V konaní pred Oberlandesgericht Rostock (Vyšší krajinský súd v Rostocku) žalobkyňa, smerujúc k dosiahnutiu kompromisného riešenia, vzala späť žalobu na zdržanie sa konania, naďalej však trvala na svojich návrhoch, aby sa žalovanej nariadilo predložiť určité údaje a bola jej uložená povinnosť nahradiť škodu.

26. Oberlandesgericht Rostock odvolanie spoločnosti Sony zamietol s tým, že na základe Ženevského dohovoru, ktorý vstúpil do platnosti pre Nemecko a pre Spojené štáty, mali výrobcovia zvukových záznamov chránené autorské práva podľa § 85 UrhG iba na výkony uskutočnené po 1. januári 1966. Tento súd tiež konštatoval, že ochrana zvukových nahrávok, ktoré boli vyrobené pred týmto dátumom, nevyplýva ani z § 137f UrhG, prechodného ustanovenia pri prebratí smernice 93/98 do vnútroštátneho právneho poriadku, vzhľadom na to, že jeho odsek 2 neplatí pre zvukové záznamy, ktoré boli vytvorené pred 1. januárom 1966, pretože tie neboli v Nemecku nikdy chránené.

IV — Prejudiciálne otázky a konanie pred Súdnym dvorom

27. Uvedený rozsudok odvolacieho súdu bol napadnutý opravným prostriedkom „revision"; Bundesgerichtshof konštatuje, že

úspech opravného prostriedku, o ktorom má rozhodnúť, závisí od výkladu článku 10 ods. 2 smernice 2006/116. Význam predložených prejudiciálnych otázok spočíva podľa vnútroštátneho súdu v nasledujúcich predpokladoch.

28. Na jednej strane Bundesgerichtshof vylučuje, že retroaktivita Ženevského dohovoru ide nad rámec vnútroštátnej ochrany, ktorá neupravuje podľa § 129 ods. 1 UrhG, pokiaľ ide o práva výrobcov zvukových záznamov vyplývajúcich z § 85 UrhG, žiadnu retroaktivitu vo vzťahu k obdobiu pred účinnosťou samotného UrhG, čiže do 1. januára 1966.

29. Na druhej strane uvedený vnútroštátny súd si nemyslí ani to, že ochranu sporných zvukových záznamov na území Nemecka možno odvodiť z priameho použitia § 137f ods. 2 UhrG, ustanovenia, ktoré bolo prijaté [20] s cieľom zosúladiť vnútroštátne právo so smernicou 93/98, a ktoré sa preto musí vykladať so zreteľom na článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Vzhľadom na znenie § 137f ods. 2 UrhG, podľa ktorého sa ochrana znovu uplatní len vtedy, keď „uplynula" pred 1. júlom 1995, sa totiž vnútroštátny súd stotožňuje s názorom Oberlandesgericht Rostock, že zvukové záznamy, ktoré výrobcovia zvukových záznamov so sídlom v tretích krajinách vytvorili pred 1. januárom 1966, neboli na území Nemecka nikdy chránené, a preto im nemožno priznať ochranu, ktorú nikdy nepožívali.

30. Bundesgerichtshof, ktorý súhlasí s tvrdením spoločnosti Sony, že podľa vnútroštátneho práva Spojeného kráľovstva sú chránené aj zvukové záznamy, ktoré boli vyrobené pred 1. januárom 1966, a zvukové záznamy amerických výrobcov, ktoré boli vydané v Spojených štátoch, má pochybnosti v súvislosti s výkladom článku 10 ods. 2 smernice 2006/116.

31. Za týchto podmienok Bundesgerichtshof rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Uplatní sa lehota ochrany upravená v smernici 2006/116/ES za podmienok uvedených v článku 10 ods. 2 tejto smernice aj v tom prípade, ak dotknutý predmet nebol v členskom štáte, v ktorom sa požaduje ochrana, nikdy chránený?

20 — § 1 ods. 26 tretieho zákona o reforme zákona o autorskom práve a súvisiacich právach (Drittes Gesetzes zur Änderung des Urheberrechtsgesetzes) z 23. júna 1995 (BGBl.1995 I, s. 842).

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku:

a) Sú vnútroštátnymi ustanoveniami v zmysle článku 10 ods. 2 smernice 2006/116/ES aj ustanovenia členských štátov o ochrane majiteľov práv, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu Spoločenstva?

b) Uplatní sa lehota ochrany upravená v smernici 2006/116/ES podľa jej článku 10 ods. 2 aj na predmety ochrany, ktoré k 1. júlu 1995 síce spĺňali kritériá ochrany uvedené v smernici Rady 92/100/EHS z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva, avšak majitelia s nimi súvisiacich práv nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu Spoločenstva?“

32. Rozhodnutie vnútroštátneho súdu bolo doručené kancelárii Súdneho dvora 16. mája 2007, svoje pripomienky počas písomnej časti konania predložili účastníci konania pred vnútroštátnym súdom a Komisia.

33. Na pojednávaní 15. apríla 2008 sa zúčastnili zástupcovia Sony, Falcon a Komisie, aby predložili svoje ústne pripomienky.

V — Skúmanie prejudiciálnych otázok

A — *O retroaktívnom uplatnení ochrany (prvá otázka)*

34. Prvou otázkou chce Bundesgerichtshof objasniť, či sa ochrana, ktorá má byť poskytnutá na základe článku 10 ods. 2 smernice 2006/116, môže vzťahovať aj na predmety, ktoré neboli v členskom štáte, v ktorom sa táto ochrana požaduje, nikdy chránené, čo nutne predpokladá retroaktívne uplatnenie vnútroštátnej právnej úpravy v čase pred nadobudnutím jej účinnosti.

35. Táto pochybnosť je odôvodnená, pretože v Nemecku až do prijatia UrhG 9. septembra 1965 neboli zvukové záznamy chránené *ex lege*, a ako bolo vysvetlené v zhrnutí skutkových okolností, sporné nahrávky boli vytvorené v rokoch 1964 a 1965, teda ešte pred týmto dátumom.

36. Okrem toho rozšírením spätnej účinnosti ochrany týchto práv by došlo k porušeniu niektorých základných zásad medzinárodného práva týkajúcich sa duševného vlastníctva. Článok 18 ods. 2 Bernského dohovoru totiž nepripúšťa, aby dielo vytvorené v niektorom štáte, ktoré sa stalo voľným v inom členskom štáte Únie, [21] v ktorom sa uplatňuje nárok na ochranu, znovu patrilo do oblasti pôsobnosti práva duševného vlastníctva a požívalo výhody dohovoru, najmä s ohľadom na práva získané tretími osobami počas obdobia, keď bolo voľne používané. [22]

37. So zreteľom na práva výrobcov zvukových záznamov zákaz retroaktivity predstavuje všeobecnú zásadu vo všetkých príslušných medzinárodných zmluvách, to znamená v Rímskom dohovore, [23] v Ženevskom dohovore o zvukových záznamoch [24] a vo WPPT. [25]

38. Súdny dvor totiž, v rámci Spoločenstva, po preskúmaní článku 10 smernice 93/98 podporil názor, že táto smernica na jednej strane umožňuje prípadné obnovenie autorského práva a súvisiacich práv, ktoré zanikli na základe právnej úpravy uplatňovanej predo dňom, keď bola smernica prebratá, bez toho, aby boli dotknuté akty využitia, ktoré boli uskutočnené v zmysle tejto právnej úpravy, a na druhej strane ponecháva členským štátom možnosť prijať opatrenia určené na ochranu práv nadobudnutých na základe týchto aktov využitia tretími osobami. [26]

39. Súdny dvor k tomuto záveru dospel tak, že použil integračný výklad uvedeného ustanovenia, pričom uviedol, že išlo výslovne o prejav vôle zákonodarcu Spoločenstva, pretože zatiaľ čo v pôvodnom návrhu smernice 93/98, ktorý predložila Komisia, sa predpokladalo, že jej ustanovenia sa budú uplatňovať na „práva, ktoré nezanikli k 31. decembru 1994“, Európsky parlament zmenil a doplnil tento návrh novým znením a to bolo prevzaté do konečného znenia smernice; [27] Súdny dvor potom dodal, že účelom tohto riešenia je čo možno najrýchlejšie dosiahnuť cieľ harmonizácie vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré upravujú lehoty ochrany autorského práva a súvisiacich práv, a tak zabrániť tomu, aby práva, ktoré v niektorých členských štátoch zanikli, boli v iných štátoch naďalej chránené. [28]

40. Prianie rýchle uskutočniť aproximáciu vnútroštátnych právnych poriadkov sa stalo obzvlášť výrazným po rozsudku nazývanom

21 — Pod pojmom „Únia“ sa v zmysle článku 1 Bernského dohovoru rozumie toto: „Štáty, na ktoré sa vzťahuje tento dohovor, tvoria [ú]niu na ochranu práv autorov k ich literárnym a umeleckým dielam.“

22 — „Guide de la Convention de Berne pour la protection des œuvres littéraires et artistiques (Acte de Paris 1971)“, uverejnený samotnou WIPO, Ženeva 1978, s. 117.

23 — Článok 20, nazvaný „Zákaz retroaktivity dohody“.

24 — Článok 7 ods. 3 stanovuje: „Od žiadneho zmluvného štátu sa nebude vyžadovať, aby použil ustanovenia tohto dohovoru na akýkoľvek zvukový záznam zaznamenaný predtým, než tento dohovor nadobudol preň platnosť.“

25 — Pozri článok 22, nazvaný „Aplikácia v čase“, ktorý v ods. 1 odkazuje na článok 18 Bernského dohovoru.

26 — Pozri rozsudok z 29. júna 1999, Butterfly Music, C-60/98, Zb. s. I-3939, bod 23.

27 — Pozri rozsudok Butterfly Music, už citovaný, bod 19.

28 — Pozri rozsudok Butterfly Music, už citovaný, bod 20.

„Patricia“, [29] v ktorom Súdny dvor v situácii, keď chýbala harmonizácia právnych predpisov týkajúcich sa ochrany duševného vlastníctva, akceptoval obmedzenia obchodu vyplývajúce z rozdielov medzi vnútroštátnymi právnymi úpravami v tejto oblasti. [30]

41. Nakoniec z článku 10 ods. 2 smernice možno vyvodiť, že použitie stanovených lehôt ochrany môže viesť k tomu, že diela alebo predmety, ktoré sa stali verejným majetkom, budú znova chránené. [31]

42. Napriek tomu nie je jasné, či odpovede na otázku platnosti obnovenia práv súvisiacich s autorským právom, ktoré boli skôr chránené, môžu odstrániť neistotu, pokiaľ ide o práva, ktoré neboli *nikdy* chránené.

43. Z dôvodov, ktoré uvediem nižšie, sa však skôr prikláňam k tomu, že k obidvom týmto prípadom treba pristupovať rovnako.

44. Na jednej strane tvrdenie o urýchlenej harmonizácii neprestáva byť aktuálnym, pokiaľ ide o súvisiace práva, ktoré nie sú chránené. Na druhej strane spresnenie zavedené článkom 10 ods. 2 smernice 2006/116 sa vo vzťahu k vnútroštátnym právnym predpisom, ktoré upravujú súvisiace práva, alebo k smernici 92/100/EHS [32] stáva relevantným vtedy, keď predmety spĺňajú podmienky ochrany podľa týchto právnych predpisov.

45. Pokiaľ ide o samotnú harmonizáciu, treba poukázať na to, že zákonodarca Spoločenstva zvolil strednú cestu medzi vylúčením retroaktívneho účinku a jeho prijatím v plnom rozsahu a dal prednosť kompromisnému riešeniu, podľa ktorého stačilo, keď určité dielo bolo k poslednému dňu, ku ktorému mala byť smernica 93/98 prebratá, čiže k 1. júlu 1995, [33] chránené aspoň v jednom členskom štáte, aby sa naň uplatňovala lehota platná v celom Spoločenstve. [34]

29 — Pozri rozsudok z 24. januára 1989, EMI Electrola, 341/87, Zb. s. 79.

30 — V tejto konkrétnej veci Súdny dvor akceptoval uplatnenie legislatívy členského štátu, ktorá umožňuje výrobcovi zvukových záznamov v tomto členskom štáte odvolávať sa na výhradné práva na rozmnožovanie a šírenie určitých hudobných diel, ktorých je nositeľom, s cieľom zakázať na území uvedeného členského štátu predaj zvukových záznamov tých istých hudobných diel, keď sú tieto záznamy dovážané z iného členského štátu, v ktorom boli zákonným spôsobom uvedené do obehu bez súhlasu uvedeného nositeľa práv alebo držiteľa jeho licencie a v ktorom výrobca daných záznamov požíval ochranu, ktorej lehota medzitým uplynula (pozri rozsudok Patricia, už citovaný, bod 14).

31 — Pozri rozsudok Butterfly Music, už citovaný, bod 18.

32 — Smernica Rady z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. ES L 346, s. 61; Mim. vyd. 17/001, s. 120).

33 — Pozri článok 13 ods. 1 tejto smernice.

34 — Pozri DIETZ, A.: Die Schutzdauer Richtlinie der EU. In: GRUR Int., č. 8/9, 1995, s. 682.

46. V dôsledku toho sú tieto diela alebo predmety v členských štátoch, v ktorých sa stali verejným majetkom, znova chránené, okrem prípadu, keď sa stali verejným majetkom vo všetkých štátoch Spoločenstva, pričom nová lehota ochrany stanovená smernicou sa, samozrejme, rovnako vzťahuje aj na všetky predmety chránené súvisiacimi právami. [35]

47. Okrem toho v už citovanom rozsudku Phil Collins a i., ktorý bol vyhlásený skoro zároveň s prijatím smernice 93/98, Súdny dvor stanovil, že zásada zákazu diskriminácie sa uplatňuje aj vo vzťahu k vnútroštátnym právnym predpisom o literárnych a umeleckých dielach, ako aj o súvisiacich právach, čo v praxi viedlo k retroaktivite v plnom rozsahu, pretože v tomto rozsudku sa vyžadovalo, aby všetky autorské práva a súvisiace práva vo všetkých štátoch požívali vždy rovnakú ochranu, aká sa priznáva podľa vnútroštátneho práva. [36]

48. Na tomto prístupe sa nič nemení, aj pokiaľ ide o práva, ktoré v štáte, v ktorom sa uplatňuje nárok na ich ochranu (v konaní o veci samej Nemecko), neboli nikdy chránené, lebo v opačnom prípade by bola snaha o harmonizáciu právnych predpisov zbytočná. Právne predpisy Spoločenstva sa opierajú o predpoklad, že správne fungovanie vnútorného trhu vyžaduje harmonizáciu právnej úpravy členských štátov tak, aby boli lehoty ochrany identické v celom Spoločenstve. [37]

49. Preto sa zákonodarca pokúša o to, aby boli lehoty ochrany týchto práv a termíny, po ktorých sa stanú verejným majetkom, zjednotené. Z toho dôvodu by ponechanie diel a súvisiacich práv bez ochrany z dôvodu, že pred nadobudnutím účinnosti vnútroštátnych právnych predpisov o autorskom práve neboli chránené, odporovalo duchu tejto smernice.

50. Túto myšlienku potvrdzuje aj výslovný odkaz v článku 10 ods. 2 smernice 2006/116 na smernicu 92/100, ktorou bol v niektorých členských štátoch zavedený nový druh súvisiacich práv, čo predstavuje snahu rozšíriť uplatnenie lehoty ochrany stanovenej smernicou 2006/116 na práva chránené smernicou 92/100, aj keď neboli zahrnuté do vnútroštátneho právneho poriadku. [38] Z toho vyplýva, že na rozdiel od názoru Bundesgerichtshof, že UrhG treba vykladať doslovne, sa nezdá byť správne hovoriť len o „obnovení“ ochrany. [39]

35 — Pozri MAYER, P.: L'harmonisation de la durée de protection du droit d'auteur et de certains droits voisins. In: *Revue du Marché Unique Européen*, č. 2, 1994, s. 77.

36 — Pozri DIETZ, A.: c. d., s. 683.

37 — Pozri odôvodnenie č. 2 smernice 93/98 a odôvodnenie č. 3 smernice 2006/116.

38 — KATZENBERGER, P.: Schutzdauer — Allgemeines (§ 64) In: SCHRICKER, G. (ed.): *Urheberrecht Kommentar*. 2. vyd. München 1999, s. 1024; WALTER, M.: Schutzdauer-RL (článok 10). In: WALTER, M. (ed.): *Europäisches Urheberrecht Kommentar*. Wien 2001, s. 635.

39 — WALTER, M.: c. d., s. 631.

51. Okrem prípadu, že dielo sa vo všetkých krajinách Spoločenstva stane verejným majetkom, pri snahe zjednotiť citované smernice v rámci Európy existuje totiž ešte ďalšie obmedzenie, ktoré, aj keď nemá vplyv na odpovede na prejudiciálne otázky, si zasluhuje zmienku kvôli úplnosti odpovede: toto obmedzenie sa týka súvisiacich práv uvedených v článkoch 5 a 6 smernice 2006/116, ktorých úprava je pre členské štáty stanovená fakultatívne.

52. Podľa odôvodnenia č. 19 tejto smernice je členským štátom ponechaná voľnosť, aby si zachovali alebo zaviedli iné práva súvisiace s autorským právom, osobitne pokiaľ ide o ochranu kritických a vedeckých publikácií, ktoré sa stali verejným majetkom, [40] ako aj fotografií, ktoré nie sú pôvodnými dielami, [41] členským štátom sa však neukladá žiadna povinnosť chrániť tieto práva v celom Spoločenstve, a preto je každá snaha uplatniť si tieto práva v členských štátoch, ktoré sa v rámci výkonu svojej právomoci rozhodli ich nepriznať, neúspešná. [42]

53. Napokon, predpoklad týkajúci sa retroaktivity potvrdzuje aj článok 10 ods. 3 smernice 2006/116, ktorý stanovuje: „Táto smernica sa nedotýka žiadnych aktov využitia uskutočnených predo dňom uvedeným v odseku 1," to znamená pred 1. júlom 1995, ktorý je dňom, keď nadobudla účinnosť skoršia smernica 93/98; uvedené ustanovenie však predpokladá retroaktívne uplatnenie práv, na ktoré odkazuje; pokiaľ ide o ochranu práv nadobudnutých v dobrej viere tretími osobami, tieto účinky sa však vzťahujú len na situácie, ku ktorým došlo predtým, ako nadobudlo účinnosť. Inými slovami, ak by citovaný článok 10 ods. 2 nestanovoval retroaktivitu, nasledujúci odsek by strácal zmysel.

54. So zreteľom na predchádzajúce úvahy sa teda domnievam, že odpoveď na prvú otázku, ktorú položil nemecký Bundesgerichtshof, má byť kladná v tom zmysle, že lehota ochrany upravená v smernici 2006/116 sa uplatní za podmienok článku 10 ods. 2 aj v tom prípade, ak dotknutý predmet ochrany nebol v členskom štáte, v ktorom sa požaduje ochrana, nikdy chránený, bez toho, aby bolo dotknuté ustanovenie článku 10 ods. 3.

B — *O ochrane priznanej majiteľom práv, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členských štátov Spoločenstva (druhá otázka)*

55. Druhou prejudiciálnou otázkou, ktorá je rozdelená na dve samostatné otázky, sa vnútroštátny súd pýta, či okolnosť, že majiteľ práv, ktorých ochrany sa dovoláva, je štátnym príslušníkom tretieho štátu, má vplyv na výklad obidvoch možných predpokladov, o ktoré sa môže opierať ochrana predmetu v zmysle článku 10 ods. 2 smernice 2006/116.

40 — Pozri článok 5 smernice 2006/116.

41 — Pokiaľ ide o „obyčajné" fotografie, pozri článok 6 tretiu vetu smernice 2006/116.

42 — Pozri tiež KATZEMBERGER, P.: c. d., s. 1025.

56. Preto sa vnútroštátny súd pýta, či sa za „vnútroštátne ustanovenia“ v zmysle vyššie uvedeného článku 10 ods. 2 majú považovať aj ustanovenia o ochrane majiteľov práv, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu Spoločenstva [druhá prejudiciálna otázka písm. a)], a či sa v prípade, že majiteľ uvedených práv nie je štátnym príslušníkom členského štátu Spoločenstva, lehota ochrany podľa tohto článku 10 uplatní aj na predmety ochrany, ktoré k dátumu 1. júla 1995 spĺňali kritériá ochrany stanovené v smernici 92/100 [druhá otázka písm. b)].

57. Myslím si, že tieto dve otázky majú byť preskúmané spoločne, čo však nevylučuje, že každá z nich si vyžaduje samostatnú odpoveď, a keďže ide o Boba Dylana, mohol by som zaspievať pieseň „the answer is blowing in the wind“. [43]

58. Všetci účastníci, ktorí v tomto prejudiciálnom konaní predložili svoje písomné pripomienky a ktorých určite ovplyvnila štátna príslušnosť majiteľa pôvodného práva výrobcu sporných zvukových záznamov, sa domnievali, že odpoveď na druhú prejudiciálnu otázku ako celku spočíva vo výklade článku 7 smernice 2006/116, ktorý upravuje „ochranu vo vzťahu k tretím krajinám“.

59. Predovšetkým súhlasím s názorom Komisie, pokiaľ ide o potrebu rozlišovať medzi osobnou a vecnou pôsobnosťou.

60. Článok 7 smernice 2006/116 stanovuje zásadu rovnosti lehôt ochrany; ak je krajina pôvodu diela v zmysle Bernského dohovoru treťou krajinou a autor diela nie je štátnym príslušníkom žiadnej krajiny Spoločenstva (prvý odsek), lehota ochrany uplynie v zmysle právnej úpravy krajiny pôvodu diela, no táto lehota nemôže byť dlhšia, ako je lehota ustanovená v tejto smernici.

61. Odsek 2 tohto ustanovenia sa týka súvisiacich práv a stanovuje podobnú zásadu ako v predchádzajúcom odseku. [44] Vzhľadom na to, že odkazuje na „majiteľov práv, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi žiadnej členskej krajiny Spoločenstva“, patrí medzi ustanovenia smernice 2006/116 s osobnou pôsobnosťou. Keďže použitie stanovenej lehoty ochrany podmieňuje poskytovaním takejto ochrany zo strany členských štátov, dôležitými sa stávajú dvojstranné a viacstranné zmluvy medzinárodného práva, ktorými je viazaný členský štát, v ktorom sa požaduje ochrana, a to najmä Rímsky dohovor, Ženevský dohovor o zvukových záznamoch, WPPT a dohoda TRIPS. [45]

43 — „Blowin' in the Wind“ (© 1962 Warner Bros. Inc.) je určite jednou z najznámejších piesní tohto speváka, podľa ktorej sa okrem iného nazýva LP, ktoré patrí k sporným zvukovým záznamom.

44 — Pozri MAYER, P.: c. d., s. 75.

45 — Pozri WALTER, M.: c. d., s. 608.

62. Z uvedeného dôvodu prináleží vnútroštátnemu súdu členského štátu, v ktorom sa majú vykonávať súvisiace práva, aby v každom konkrétnom prípade rozhodol o ochrane cudzincov, ako aj o výpočte lehoty, so zohľadnením medzinárodných zmlúv, ktoré tento členský štát uzavrel.

63. Na druhej strane článok 10 okrem toho, že odkazuje na časové uplatnenie smernice 2006/116, vymedzuje aj jej vecnú pôsobnosť.

64. Ako zdôrazňuje Komisia, hoci má článok 10 smernice 2006/116 názov „Prechodné ustanovenia“, úprava obsiahnutá v tomto článku smeruje k vymedzeniu *predmetu* ochrany, a nie štátnej príslušnosti majiteľa práv a vzťahuje sa na „všetky diela a predmety ochrany“, ktoré boli k 1. júlu 1995 chránené najmenej v jednom členskom štáte podľa vnútroštátnych ustanovení o autorskom práve [pokiaľ ide o otázku písm. a)] alebo podľa smernice 92/100 [pokiaľ ide o otázku písm. b)].

65. Na účely uplatnenia článku 10 ods. 2 je potrebné sa domnievať [druhá otázka písm. a)], že toto ustanovenie odkazuje na všetky hmotnoprávne ustanovenia, ktoré patria do príslušnej vnútroštátnej právnej úpravy o autorskom práve a súvisiacich právach vrátane osobitných ustanovení a príslušných dvojstranných alebo viacstranných medzinárodných zmlúv. [46] Preto prináleží vnútroštátnemu súdu, aby overil, či určitý predmet, v prejednávanej veci sporné nahrávky Boba Dylana, spĺňa požiadavky uložené vnútroštátnymi právnymi predpismi. Ak sa na tento predmet vzťahujú právne predpisy niektorého iného členského štátu, vnútroštátny súd štátu, v ktorom sa požaduje jeho ochrana, musí preskúmať právny poriadok tohto iného členského štátu v súlade s vnútroštátnymi predpismi procesného práva o dokazovaní cudzieho zákona. Z toho dôvodu prvý predpoklad ustanovený v citovanom článku 10 ods. 2 sa nevzťahuje na vnútroštátne právne predpisy o ochrane cudzincov, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu Spoločenstva.

66. Preto navrhujem, aby sa na druhú otázku písm. a) odpovedalo v tom zmysle, že vnútroštátnymi ustanoveniami v zmysle článku 10 ods. 2 smernice 2006/116 nie sú ustanovenia členských štátov o ochrane majiteľov práv, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu Spoločenstva.

67. Pokiaľ ide o druhú otázku písm. b), treba pripomenúť, že v tomto prípade právo podľa smernice 92/100 vzniká len vtedy, ak takéto právo, pokiaľ ide o jeho obsah, nebolo k stanovenému dátumu začlenené do vnútroštátneho práva. [47] Súd v štáte, v ktorom sa uplatňuje ochrana, musí posúdiť, či vnútro-

46 — Pozri WALTER, M.: c. d., s. 632.
47 — Pozri bod 50 týchto návrhov.

štátny zákon alebo zákon iného členského štátu chráni tieto práva, a ak ich nechráni, musí posúdiť, či na tieto práva možno rozšíriť uplatnenie ochrany so zreteľom na smernicu 92/100.

68. Na účely uplatnenia uvedenej ochrany na štátneho príslušníka tretieho štátu treba však zohľadniť článok 7 ods. 2 smernice 2006/116 v tom zmysle, ako bol vyložený.

69. V tomto kontexte som sa zmienil o nevyhnutnom prepojení medzi právom Spoločenstva a medzinárodnými zmluvami. Spomedzi všetkých možno uviesť predovšetkým dohodu TRIPS a najmä jej článok 14 ods. 2 v spojení s ods. 5, ktorý výrobcom zvukových nahrávok zaručuje ochranu ich práv, ktorá bude trvať najmenej 50 rokov. Keďže tento článok je podobný s článkom 10 Rímskeho dohovoru, je potrebné, aby boli obidve tieto ustanovenia vyložené systematicky. [48]

70. Rovnako je potrebné vopred upozorniť vnútroštátny súd na komplexné vzťahy medzi rôznymi medzinárodnými zmluvami a ich vzájomné prekrývanie; tak napríklad článok 2 ods. 2 dohody TRIPS zakotvuje, že „žiadne ustanovenia častí I až IV tejto dohody sa nedotknú existujúcich povinností, ktoré môžu mať členovia navzájom v zmysle…, Bernského dohovoru, Rímskeho dohovoru…“, čo spôsobuje, že medzinárodné záväzky, ktoré si rôzne zmluvné štáty dojednali navzájom alebo s tretími krajinami na základe iných zmlúv, zostávajú v platnosti. [49]

71. Okrem toho Komisia v súlade s nedávnou judikatúrou [50] správne uvádza, že uplatniteľnosť dohody TRIPS v oblasti súvisiacich práv je nesporná, lebo Spoločenstvo v tejto oblasti disponuje kompetenciou, ktorú využilo, čoho dôkazom sú citované smernice 2001/29 a 92/100.

72. Na záver sa domnievam, že na druhú prejudiciálnu otázku písm. b) treba odpovedať v tom zmysle, že prináleží vnútroštátnemu súdu, aby v súlade s článkom 7 ods. 2 smernice 2006/116 a s medzinárodnými zmluvami, ktoré sú pre jeho právny poriadok záväzné, overil, či sa lehota ochrany podľa článku 10 ods. 2 uvedenej smernice týkajúca sa predmetov, ktoré k 1. júlu 1995 spĺňali podmienky ochrany podľa smernice 92/100, uplatní na majiteľov práv, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu Spoločenstva.

48 — Pozri FÜLLER, J. T.: Ausübende Künstler (článok 14). In: BUSCHE, J., STOLL, J.-T. (eds.): *TRIPs — Internationales und europäisches Rechts des geistigen Eigentums.* Köln 2007, s. 271.

49 — Pozri WAGER, H.: Substantive Copyright Law in TRIPS. In: COHEN JEHORAM, H., KEUCHENIUS, P.,. BROWNLEE, L. M. (eds.): *Trade-related Aspects of Copyright*. Kluwer, Deventer 1996, s. 36.

50 — Pozri rozsudok z 11. septembra 2007, Merck Genéricos — Produtos Farmacêuticos, C-431/05, Zb. s. I-7001, body 32 až 39.

VI — Návrh

73. So zreteľom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor na prejudiciálne otázky, ktoré predložil Bundesgerichtshof, odpovedal takto:

1. Lehota ochrany podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/116/ES z 12. decembra 2006 o lehote ochrany autorského práva a niektorých súvisiacich práv sa uplatní za podmienok článku 10 ods. 2 aj v tom prípade, ak dotknutý predmet ochrany nebol v členskom štáte, v ktorom sa požaduje ochrana, nikdy chránený, bez toho, aby bolo dotknuté ustanovenie článku 10 ods. 3.

2. Vnútroštátnymi ustanoveniami v zmysle článku 10 ods. 2 smernice 2006/116 nie sú ustanovenia členských štátov o ochrane majiteľov práv, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu Spoločenstva.

3. Prináleží vnútroštátnemu súdu, aby v súlade s článkom 7 ods. 2 smernice 2006/116 a s medzinárodnými zmluvami, ktoré sú pre jeho právny poriadok záväzné, overil, či sa lehota ochrany podľa článku 10 ods. 2 uvedenej smernice týkajúca sa predmetov, ktoré k 1. júlu 1995 spĺňali podmienky ochrany podľa smernice Rady 92/100/EHS z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva, uplatní na majiteľov práv, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu Spoločenstva.